

UDK 327.5:323.1(569.4-076)(049.3)

Primljeno: 18. 05. 2025.

Stručni rad
Professional paper

Sead Alić

DEKONSTRUKCIJA TERORISTIČKE NARAVI CIONISTIČKE IDEOLOGIJE

(Thomas Suarez¹, *Država terora*, prev. Resul
Mehmedović, Dialogos, Tuzla, 2025)

Švicarska narodna legenda priča priču o Wilhelmu Tellu koji se nije htio pokoriti i pokloniti šeširu austrijskog namjesnika stavljenom na stup/kolac. Za kaznu je morao pogoditi jednom strijelom jabuku na glavi svoga sina. Nakon što je uspio vlastodržac je upitao zašto je imao još jednu strijelu kod sebe. Tell je odgovorio da bi u slučaju da je pogodio sina, drugom strijelom usmrtio njega. Ovu je priču koristio Theodor Hercl i u *Židovskoj državi* i u jednom tekstu iz časopisa Die Welt 1897. godine. Koristi je kao sredstvo prijetnje Židovima koji se pokušaju integrirati u države u kojima žive. Herzl naime razlikuje dvije vrste židova (juden i jiden). Za židove vjernike koji nisu bili zainteresirani za cionizam upotrebljava i termin Mauschel. Nezainteresirane za cionizam uglavnom poistovjećuje s vjernicima koji su se asimilirali. O njima govori na sljedeći način: „... nijedan pravi jevrej ne može biti anticionista, samo Mauschel... Samo da ga pogledamo, a kamoli da mu pridemo ili, nedajbože, dodirnemo, bilo je

¹ Thomas Suarez je glazbenik i skladatelj, ali i specijalist za povijest kartografije koji se bavio i bliskoistočnim studijima. Kao glazbeni pedagog imao je priliku predavati na prostorima Palestine. Godine 2015. imao je studente u Gazi ali je s njima komunicirao samo *online*. Bio je, kako izvješćuje Mondoweiss, član nastavnog osoblja Edward Said National Conservatory of Music (ESNCM). Država terora je knjiga koja oslobađa mišljenje od mnogih predrasuda o cionističkom pokretu koji je uspio u svom projektu osnivanja države na prostorima Palestine. Knjiga je to koja kod pažljivog čitatelja izaziva mučninu i to ne neku sartrovsku, nego mučninu konkretnog uvida u laži, taktike, strategije, metode i sve načine koji se koriste za ostvarenje jednog političkog cilja.

dovoljno da izazove mučninu... Mauschel je jezivo iskrivljenje ljudskog karaktera, nešto neizrecivo nisko i odbojno... Lakše ćemo disati pošto smo se jednom za svagda riješili ovih ljudi koje smo, s prikrivenim stidom, morali tretirati kao naše suplemenike...“ (str. 47)

Tako generator osnivanja cionističke države govori o predstavnicima židovske vjere koji ne dijele cionističku političku ideju. Vrijeme će pokazati da su se cionisti na ovakav način odnosili kroz cijelu historiju uspostavljanja Izraela prema necionističkim Židovima. Njihov odnos prema vlastitom narodu bio je neprijateljski i to samo zbog nepristajanja uz ideju da se iz Palestine protjeraju svi nežidovi a u nju usele Židovi iz cijeloga svijeta. Politički projekt cionizma u svojoj završnoj fazi poprimio je karakteristike nacizma. Interesantno je da je cionistički pokret u samoj svojoj ideji na Židove gledao kao na sredstvo. Ostvarenja nacionalne države Židova nije moglo biti bez Židova koji će se useljavati u Palestinu, a da bi se uselili trebalo ih je navoriti.

U nekim svojim postupcima cionisti su se i prema Židovima ponašali kao nacisti. To se posebno vidi u njihovom odnosu prema spašavanju Židova koje nije bilo prioritet nego izgovor i sredstvo za uspostavljanje židovske države. Prema cionističkoj procjeni iznesenoj na jednom sastanku 1942. godine, na kojemu se govorilo i o rangiranju neprijatelja – Arapi su, kao neprijatelji, bili tek na trećem mjestu. Drugo mjesto je pripadalo Atlantskoj povelji iz 1941. godine odnosno Churchill i Rooseveltu, zagovornicima (uz ostalo) ideje nemijenjanja granica poslije rata, kao i prava naroda na samoodređenje. No najviše energije je trebalo uložiti u najvećeg neprijatelja cionizma, a to su bili necionistički Židovi. (str. 96)

Pokazalo se da je cionizam itekako bio sposoban žrtvovati Židove za svoju političku ideju. Posebno je nehuman bio odnos prema europskim Židovima, koji su bili u logorima i koje su saveznici oslobodili. Cionisti su imali pripremljene planove. Prije ostaloga inzistirali su na prisilnoj izolaciji Židova. Nisu dopuštali zajednički smještaj s oslobođenim bivšim logorašima drugih nacija. Židovi su morali biti izolirani. Pokazat će se da je to bio uvod u potpunu dresuru, prema potrebi provođenu i uz fizičke oblike uvjeravanja. Istovremeno provođeno je sabotiranje međunarodnih utočišta, te se tako stvarala atmosfera da se europski Židovi moraju seliti u Palestinu.

Korištenje ‘neprijatelja’ kao štita u Palestini su uveli cionisti. Zvali su ih ‘taxi čistači mina’ (str. 66). Zanimljiv je način na koji su cionisti 1940-te opravdali svoj čin potapanja broda koji je trebao Židove koji su putovali u Palestinu odvesti do Mauriciusa. Nakon potapanja broda u kojem je stradalo 200 Židova cionisti su taj čin proglasili ‘masovnim samoubojstvom’. Propagadna ideja je bila tvrditi da su se Židovi

‘masovno samoubili’ jer nisu htjeli nigdje drugdje nego u Palestinu. S dvije stotine života plaćena je ta neuspjela propagandna laž. Iz iste godine dolazi i ideja, a u siječnju sljedeće godine i memorandum Jeruzalemskog sporazuma kako se naziva pokušaj terorističke cionističke organizacije Lehi da se dogovori s nacistima. Šternova grupa (Lehi) ponudila je nacistima suradnju s idejom da nacisti priznaju židovsku državu i da pomognu preseljenje Židova u Palestinu. Sa svoje strane nudili su obavještajne podatke o Britancima ali i vojnu suradnju u suprotstavljanju Britancima. Pokušali su stupiti u kontakt preko veleposlanstava u Ankari i Bejrutu, ali odgovora nije bilo. I tu se jasno vidi koji su bili prioriteti cionističkog pokreta.

Iz Imigracijskog odjela Židovske agencije stigla je 1945. godine izjava da će se koristiti i “terorističke metode” da bi se natjeralo europske Židove da se nakon rata presele u Palestinu, kao i za sprečavanje eventualnog bijega Židova iz Palestine (str. 148). Odluka o korištenju terorističkih metoda bitno će utjecati na zbivanja u Palestini, Bliskom istoku, ali i u svijetu općenito. Igra skrivanja vlastitog terorizma i imputiranja te metode drugima obilježit će veliki dio dvadesetoga i dvadeset i prvo stoljeće. Kada je Rusija osamdesetih godina otvorila svoje granice, većina je Židova željela otputovati u SAD. Tome se usprotivio tadašnji predsjednik Izraela, Yitzhak Shamir tvrdnjom da on ima ‘plemensko vlasništvo’ nad njima. Prisilio je Regana da Židovima Rusije zatvori vrata (str. 47). Sama ideja ‘plemenskoga vlasništva’ nakaradna je izraslina na tkivu židovskoga naroda. Pokazat će se međutim da je ta izraslina polako ali sigurno osvajala židovstvo koje je uvijek pulsiralo između vjerskog i nacionalnoga. Stvoreni su mehanizmi koji će natjerati Židove svijeta da se ravnaju po odlukama cionističkih administracija u Izraelu. Ako to ne bi činili, slijedile su kazne.

Godine 1941, u vrijeme kad su Židove odvodili u logore, teroristička cionistička grupa Irgun antisemitskim je nazvala pokušaj da im se ponudi utočište izvan Palestine. Vidljiv je bio politički karakter cionističkog pokreta kojemu cilj nije bio spašavanje Židova nego povećanje broja Židova u Palestini kako bi se olakšao proces uspostavljanja židovske većine, odnosno planirane židovske države. Igra je bila dvostruka: Prema Europi se igrala igra proizvodnje grižnje savjesti zbog Holokausta, dok su sami preživjeli Židovi bili korišteni kao kolonijalni osvajači tuđe zemlje.

Godine 1944. američki predsjednik Roosevelt ponudio je privremeno utočište za pola milijuna Židova u Americi. Cionistički su lideri to odbili sabotirajući svaki razgovor o spašavanju Židova koje bi Židove odvodilo u bilo koju državu osim Palestine. Kada je o djeci zbrinutoj u nežidovske europske obitelji riječ, treba potcrtati stav rabina Herzoga iz Palestine – da je jedino rješenje za tu djecu – kidnapiranje. Na tisuće

djece je oduzeto iz obitelji u Nizozemskoj, Poljskoj, Švicarskoj, Belgiji, Njemačkoj... Rasni karakter cionističkog pristupa očigledan je. Nije se gledalo na posebne situacije ili želje djece, nego ih se tretiralo kao vlasništvo cionista. Kolonijalisti u Palestinu i prema židovskoj djeci odnosili su se kao prema svom vlasništvu, svojim oduzetim robovima.

Nekoliko je ciljeva realizirano propagandno-terorističkim aktivnostima prema iračkim Židovima. Osnovni zadatak je bio preseliti ih u Palestinu. Nije to bilo jednostavno jer su ti Židovi živjeli u miru s muslimanima. Bila je to jedna od najstarijih židovskih zajednica u svijetu. Ironijom sudbine riječ je bila o Židovima koji su vjerojatno bili potomci onih Židova koji se nisu vratili iz babilonskoga ropstva. Sada su po njih došli cionisti. Bila je to operacija Ezra i Nehemija koja je imenom podsjećala na vrijeme povratka Židova iz babilonskoga progonstva. Da bi se prisililo Židove Iraka na selidbu u Palestinu poduzete su terorističke akcije. Bombe su padale u židovske četvrti, u kafiće i na druga mjesta okupljanja. Istovremeno dijeljeni su leci u kojima se muslimane optuživalo za terorizam. Stvarana je atmosfera hitnog i neodložnog izlaska iz Iraka. Kad su irački Židovi shvatili da se moraju iseliti, prodavali su svoju imovinu i prijavljivali se za put. No pisci scenarija ovog exodusa imali su za njih još jednu ulogu. Odlučili su pomoću njih izvršiti moralno-propagandni pritisak na Europu i Ameriku. Kako? Za prijevoz 120-130 tisuća Židova između 1949. i 1952. godine unajmljena je tvrtka sa samo dva aviona uz zabranu drugim kompanijama da se uključuju u prijevoz. Apeliralo se istovremeno na savjest svijeta da financira spašavanje Židova iz Iraka. Židovi su tako još jednom iskorišteni u cionističkoj igri obmane i višestrukog dobitka.

‘Zaustavljači epidemije’ (Otsray ha Magifa) bila je organizacija koja je nastala zbog ‘prijetnji čistoći židovske krvi’. Reagirali bi na prijateljstva između Židova i nežidova i razbijali ih. Ako treba i sumpornom kiselinom kao u slučaju jedne židovske djevojke koja je nakon napada oslijepila na jedno oko. Židovske prostitutke morale su raditi i špijunski posao. Pod prijetnjom ubojstva morale su obavljati prikupljanje informacija od britanskih časnika i vojnika. U arsenal terorističkih metoda prema ljudima vlastite vjere spadalo je i otimanje tisuća novorođenih (mizrahi) beba Židova sjeverne Afrike.

Knjiga *Država terora* Thomasa Suareza iznimno je važna za dekonstrukciju laži cionističke ideologije koja se uzdigla do razine samostalne države. Knjiga se temelji na analizi dokumenata i predstavlja ozbiljnu literaturu za bilo koji rad o Bliskom istoku ili sukobima u Palestini. Autor se ne zalijeće u ishitrene formulacije nego dokumentima i citatima sugerira smjer razmišljanja. Možda je njena najveća vrijednost

što dokumentarno interpretira i vrijeme prije ustanovljenja države Izrael, jasno pokazujući količinu terora na kojoj je građena ta država kolonijalnih doseljenika.

Najjednostavnije rečeno, tko želi razumjeti labirinte cionizma i mrak u kojemu je prevarom nastala država Izrael – treba pročitati ovu knjigu.

Adresa autora

Author's address

Sead Alić

Centar za filozofiju medija, Zagreb

sealic@protonmail.com

